

Anton Szandor LaVey

Biblia Satanică

(ediție exclusiv online)

Traducere din lb. engleză și comentarii

de

Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș

Teologie pentru azi

București

2009

Traducerea de față s-a făcut după ediția cărții din 1976 și reprezintă o reeditare a ediției originale, adică a celeia din 1968.

Motivarea traducerii

Am tradus această carte, pentru ca să aruncăm în aer mitul cărții cu *puteri miraculoase* a satanismului și să arătăm, de fapt, cât de banală este în conținutul ei anticreștin.

Ea este un auxiliar la cartea noastră *Lumea postmodernă și depersonalizarea omului*, pentru ca să se înțeleagă mult mai coerent discuția despre *satanismul postmodern*, cuprinsă în capitolul al 2-lea al cărții.

Scurtă prezentare

Numit de către adepții săi și *Papa cel Negru* [*The Black Pope*], Anton La Vey și-a început cariera de Mare Preot al Bisericii Satanei pe când avea numai 16 ani și cânta la orgă într-un parc de distracții:

Într-o sâmbătă noapte am văzut un bărbat care poftea la niște fete pe jumătate goale, care dansau în timpul carnavaulului, iar duminică dimineața am cântat la orgă pentru niște evangheliști, sub o cortină [improvizată], ca și de alte dăți la carnaval, și am văzut bărbați, ca și acela de seara trecută, care stăteau în bănci împreună cu soțiile și copiii lor, cerând lui Dumnezeu să îi ierte și să îi curățească de poftele lor trupești. Sâmbăta viitoare, tot noaptea, ei s-au întors din nou la carnaval, pentru ca să revină apoi și să ceară indulgență [de la Dumnezeu]. Astfel mi-am dat seama că Biserica creștină este plină numai de ipocriți și că oamenii cu o natură carnală / libidinoasă vor afară[din ea]!

Chiar dacă era foarte tânăr, calea pe care trebuia să o urmeze îi devenise foarte clară. Așa a ajuns, ca în ultima noapte a lui aprilie 1966, numită *Noaptea Walpurgică* [*Walpurgisnacht*], o sărbătoare foarte importantă pentru cei care cred în vrăjitorie, La Vey să se radă în cap, după vechea tradiție a călăilor [*executioners*] și să anunțe înființarea *Bisericii Satanei*. El își dăduse seama că e nevoie de o biserică, care trebuie să recâștige trupul omului și dorințele sale trupești ca obiecte de venerare.

Dacă venerarea lucrurilor trupești produce atâta plăcere, spunea el, atunci trebuia să existe și un templu, care să proslăvească îngăduința pentru plăcere.

Cuprinsul cărții

Introducere, de Burton H. Wolfe.....	6-19.
Prefața.....	20-21.
Prologul cărții.....	22-23.
Cele nouă porunci satanice.....	24.
Focul. Cartea Satanei. Cuvântarea infernală. I. II. III. IV. V.	25-32.
Aerul. Cartea lui Lucifer. Iluminarea.....	33-103.
I. Atenție!: Moarte lui Dumnezeu sau viața.....	34-37.
II. Eliberează-te de Dumnezeu și fii tu însuți.....	38-39.
III. Câteva evidențe ale noii ere satanice.....	40-49.
IV. Iadul, Satana și cum să-ți vinzi sufletul.....	50-57.
V. Iubire și ură.....	58-59.
VI. Sexul satanic.....	60-69.
VII. Nu toți vampirii sug sânge.....	70-75.
VIII. Indulgență [față de trup]...nu constrângere [a lui].....	76-82.
IX. O alternativă la sacrificiul uman.....	83-87.
X. Viața după moarte ca împlinire a egoului.....	88-92.
XI. Sărbătorile religioase.....	93-95.
XII. Messa/Liturghia satanică.....	96-103.
Pământul. Cartea lui Belial. Stăpânul Pământului.....	104-132.
I. Teoria și practica magiei satanice. Definiția și scopul magiei mici și mari.....	104-109.
II. Trei tipuri de ritualuri satanice.....	110-113.
III. Ritualul <i>destinderii intelectuale</i> sau al Dormitorului.....	114-115.
IV. Ingredientele folosite la piesa de magie satanică.....	116-122.
A. Dorința.....	116-117.
B. Sincronizarea.....	117-119.
C. Imaginile.....	119-120.
D. Conducerea.....	120-121.
E. Factorul de echilibru.....	121-122.

V. Ritualul satanic.....	123-132.
A. Câteva lucruri, care trebuie împlinite înainte de a începe ritualul.....	123.
B. Cei 13 pași.....	123-126.
C. Lucrurile folosite în cadrul ritualului satanic.....	127-132.

Apa. Cartea lui Leviatan. Furiosul mării.....	133-155.
I. Invocarea Satanei.....	134.
II. Numele infernale.....	135.
III. Invocarea duhurilor care aduc plăcerea.....	136.
IV. Invocarea duhurilor care aduc nimicirea/distrugerea.....	137.
V. Invocarea duhurilor care aduc compasiunea.....	138.
VI. Limba enohică și cheile enohice ¹ . Cele 19 chei enohice, prezentate în ordinea lor.....	139-155.
Prima cheie.....	140-141.
A doua cheie.....	141.
A treia cheie.....	142.
A patra cheie.....	142.
A cincia cheie.....	143-144.
A șasea cheie.....	144-145.
A șaptea cheie.....	145-146.
A opta cheie.....	146.
A noua cheie.....	146-147.
A zecea cheie.....	147-148.
A unsprezecea cheie.....	148-149.
A doisprezecea cheie.....	149-150.
A treisprezecea cheie.....	150.
A paisprezecea cheie.....	150-151
A cincisprezecea cheie.....	151.
A șaisprezecea cheie.....	151-152.
A șaptesprezecea cheie.....	152.
A optsprezecea cheie.....	153.
A nouăsprezecea cheie.....	153-155.

---

¹ Se referă la Sfântul Enoh al Vechiului Testament.

Introducere

Într-o seară, în iarna anului 1967, am șofat până în San Francisco ca să îl aud pe Anton Szandor LaVey conferențind în deschiderea unei întâlniri a *Ligii pentru libertate sexuală*.

Fusesem atras de un articol dintr-un cotidian, care îl descria drept *Papa cel Negru* al Bisericii Satanei, care boteza, cununa și făcea înmormântări care erau închinare diavolului. Pe atunci scriam la o revistă de avangardă și doream să scriu un articol despre LaVey și despre păgânii contemporani lui, pentru că, după cum se știe, poveștile despre diavol au fost întotdeauna „subiecte bune” de scris, așa cum se spune la oraș.

El nu practica *arta neagră*, ca să relev în mod preponderent acest lucru și, din acest punct de vedere, nu aducea nimic nou sub soare. Existaseră deja secte, care slujeau diavolului și culte pre-creștine ale vrăjitorilor.

În secolul al XIX-lea, în Anglia, existase clubul *Focul Iadului*, care avea legături cu coloniile americane prin Benjamin Franklin și astfel de lucruri dobândiseră o anumită notorietate. În primii ani ai secolului al XX-lea s-a tușat pe titulatura lui Aleister Crowley, aceea de *cel mai rău om al lumii* iar în anii 1920-1930 apăruse în Germania „Ordinul negru”.

Însă, în mod evident, La Vey și organizația lui de noi fauști, dă *vechii povești* alte două capitole surprinzătoare: primul, prin aceea că blasfemiează, atunci când se autointitulează *biserică*, un termen care i-ar face să fie afiliați creștinătății mai degrabă, decât sabatului tradițional al satanismului și al științei vrăjitoriei iar, al doilea, prin aceea că practică magie neagră pe față, în văzul tuturor și nu la întuneric.

Atunci când am aranjat o întâlnire preliminară cu LaVey, pentru a-i lua un interviu referitor la inovațiile sale eretice, primul pas pe care l-am făcut în acțiunea mea jurnalistică a fost decizia de a-l privi și asculta pe acesta, aidoma unui membru oarecare al auditoriului său.

El descriesese deja în câteva ziare cum că, la început, ca circar (fusesse dresor de lei și iluzionist), ca și aceea, că el se

închipuia pe sine drept reprezentant al diavolului pe pământ. Pentru acest motiv am încercat să aflu ce l-a determinat prima dată să devină un *satanist cu adevărat*, un *iluzionist* sau un *saltimbanc*.

Fusesem deja inițiat în afacerile organizațiilor oculte de către anumiți oameni. Una dintre persoane, Jeane Dixon, proprietărea mea, dorise să scrie despre ele înainte ca să o facă Ruth Montgomery. Însă eu consideram că toate sunetele oculte pe care le scot, scălămbăielile lor și trucurile pe care le fac nu sunt vrednice ca să îmi pierd vreo cinci minute scriind despre ele, ca, de fapt, nici despre toate celelalte forme de trucuri ala *hocus-pocus*.

Toți ocultiștii pe care îi întâlнисem sau pe care îi auzisem vorbind se credeau *văzători*, *profeți* și își amestecau vrăjile cu o presupusă putere mistică primită de la Dumnezeu, comunicată în mod spiritual. LaVey însă râdea de toți aceștia, dacă încerca vreunul să îl ofenseze cu ceva, apărând peste tot în paginile ziarelor ca un vrăjitor negru, care se bazează în munca sa pe latura întunecată și trupească a naturii omenești. Asta făcea ca să se observe, în mod pregnant, că în *biserica* lui *nu există nimic spiritual*.

Când l-am auzit însă pe LaVey vorbind pentru prima oară am realizat încă odată, că el nu are nimic de-a face cu afacerile oculte de care știam. El nu avea nimic de-a face cu lumea metafizică. Avea o franchețe brutală, atunci când vorbea și înțelegeai imediat, că este un tip pragmatic, relativist și, mai presus de toate, era unul raționalist.

Însă, cu siguranță, era un ne-ortodox, pentru că atenta la fundamentul slujirii religioase, era împotriva reprimării laturii carnale a oamenilor și avea o pretinsă *credință* în tot ceea ce ține de existență ca atare, una fundamentată pe preocupări pur materiale.

Era, de-o potrivă, plin de o ironie plină de sarcasm la adresa a tot ce înseamnă *prostie umană* dar, în același timp, remarcă că vorbește foarte logic. Nu era niciun truc de magie în ceea ce LaVey oferea auditoriului său. Era un filosof în adevăratul sens al cuvântului, care se baza în discursurile sale pe realitățile vieții cotidiene.

Ascultându-l am început să cred că LaVey era sincer și, fiind convins de personalitatea lui, am început să fac o serie

de cercetări legate de ceea ce se scria despre Biserica Satanei, abordată ca promotoarea unui nou tip de show monstruos.

Am discutat despre trupul satanismului cu LaVey, despre istoria și rațiunea lui de a fi, și am încercat să ating problema ritualurilor de la miezul nopții, care se petrec în faimoasa casa victoriană, care este sediul Bisericii Satanei. În comparație cu cei care scriseseră despre el, eu am scris mai multe articole substanțiale în care arătam, că nu se petrece nimic acolo din ceea ce vesteau revistele *respectabile* ale momentului. De ce? Pentru că erau interesați în articolele lor numai de problema showurilor monstruoase.

Pentru aceasta am fost numit *fetișcana depravată* sau *băiețelul de mingi* de către aceste reviste, când în publicația *Knight* din luna septembrie a anului 1968, s-a publicat primul articol substanțial despre LaVey și despre Biserica Satanei și despre faptul, că sinteza pe care a elaborat-o acesta este transformarea vechilor legende despre demoni și a științei magiei negre într-o filosofie iar practicarea satanismului, de către adepții și imitatorii săi se face după un model nou, cu ajutorul maestrului lor și a Bibliei pe care o au.

Acesta a fost primul meu articol din revista amintită dar nu ultimul. Au urmat alte subiecte legate de satanism, pe care le-am scris și o lungă și intimă prietenie cu LaVey. A urmat biografia pe care i-am scris-o lui LaVey, numită *The Devil's Avenger* [Răzbunătorul Diavolului], publicată la *Pryamid* în 1974.

După ce cartea a fost publicată eu am devenit un membru contribuabil și apoi un preot al Bisericii Satanei, titlu pe care îl port cu multă mândrie și îl împart cu multe alte persoane. Postum, acea discuție filosofică pe care am început-o cu LaVey în 1967 continuă și astăzi.

După zece ani de la întâlnirea cu el am mai adăugat în cadrul ceremoniilor noastre o muzică stranie, orga lui și tobele mele, transformând totul într-un cabaret bizar, pe care l-am populat cu creațiile humanoide suprarealiste ale lui LaVey.

Toate acestea se împăcau foarte bine în persoana lui, pentru că descendența pe care el o avea îl pregătise ca să joace un asemenea rol. El descindea din bunici georgieni, români și alsacieni. Includem aici pe bunica lui, care era țigancă, și îi povestise de legendele cu vampiri și cu vrăjitoare, din locurile

unde ea se născuse, adică din Transilvania. Încă de pe la vârsta de cinci ani LaVey citea reviste ca *Povești vrăjitorești* [*Weird Tales*] și cărți ca *Frankenstein* a Mariei Shelly sau *Dracula* a lui Bram Stoker. Din această cauză era diferit de ceilalți copii de vârsta lui, după cum spunea el, plăcându-i să se imagineze un lider al aceloră, care încălcau ordinele în timpul marșurilor și a manevrelor militare.

În 1942, pe când LaVey avea 12 ani, fiind fascinat de soldații de jucărie, a început să se îngrijoreze de ceea ce se petrecea în al doilea război mondial. Pentru asta a început să citească manuale de strategie militară și a descoperit cum arată echipamentele de luptă ale armatei și navele de război, fapt pentru care a vrut să cumpere așa ceva de la un supermarket cu alimente, ca să plece să cucerească lumea întreagă. El credea la acea dată – împotriva a ceea ce Biblia creștinilor spune, că numai cei blânzi vor moșteni pământul – că aceasta se face *numai* de către *cei puternici*.

În timpul liceului, LaVey a devenit ceea ce înseamnă un *copil extrem de neobișnuit* [*an off-beat child prodigy*]. Își rezerva o bună parte din timpul extra-școlar cu studii serioase de muzică și metafizică și cu secretele ocultismului. La 15 ani a devenit al doilea oboist al orchestrei simfonice de balet din San Francisco. Plictisit de cursurile liceale LaVey renunță la liceu în anul al doilea și revine acasă, după care se înrolează în trupa ciroului *Clyde Beatty* ca liftier [*cage boy*] dar și ca hrănitor al leilor și al tigrilor pe care îi avea trupa sa. Dresorul de aici spunea, că LaVey era împăcat cu munca sa, că a putut dresa două feline mari și că, pentru asta, a devenit asistentul său.

Pentru că de mic copil avea o pasiune reală pentru arte, pentru cultură, LaVey nu se ocupa numai de dresarea animalelor de junglă, ci se ocupa de ele și în culise, adică în mod deplin. De la vârsta de 10 ani învățase să cânte la pian după ureche. Pentru că cel pe care îl avea ciroul atunci ca muzician era beat de cele mai multe ori și nu puteau să-l folosească, LaVey se propunea de unul singur să cânte în locul lui dar, pentru că nu îi era prea familiar instrumentul la care cânta acela, nu credea prea bine ambianța muzicală a reprezentațiilor.

Acesta învață mai multă muzică decât muzicianul angajat în cele din urmă, în așa fel încât Beatty l-a eliminat pe bețiv din trupa circului și l-a pus pe LaVey să cânte la instrumentul aceluia.

În această calitate acompaniază *Ghiuleaua umană* a lui Hugo Zachinni și *Marele Păpușar* al lui Wallenda și alte piese. Pe la 18 ani LaVey a părăsit cirul pentru un parc de distracții. El a devenit asistentul unui magician de la care a învățat hipnoza și a studiat, pe mai departe, ocultismul.

LaVey era o curioasă întretăiere între o viață nesofisticată, brutală, ca o muzică a pământului, unde puteai mirosi animalele sălbatice și pulberea pământului și, în același timp, întâlnirea cu o domnișoară însemna un accident sau moarte. Pe de o parte erau întâmplările adolescenței și ale maturității sale iar, pe de altă parte, șopronul celor care îmbătrâniseră, dar aveau aceleași haine. Viața lui era o lume care te făcea să ai atracție spre magie dar, în același timp, el a lucrat magia în partea întunecată a minții umane.

Poate că tocmai această stranie combinație a tuturor acestor influențe l-au făcut să înceapă să vadă astfel umanitatea, pe când cânta în parcul de distracții.

Într-una din lungile noastre convorbiri, LaVey își reamintea: „Într-o sâmbătă noapte am văzut un bărbat care poftea la niște fete pe jumătate goale, care dansau în timpul carnavalului, iar duminică dimineața am cântat la orgă pentru niște evangheliști, sub o cortină [improvizată], ca și de alte dăți la carnaval, și am văzut bărbații de seara trecută, care stăteau în bănci împreună cu soțiile și copiii lor, cerând lui Dumnezeu să îi ierte și să îi curățească de poftele lor trupești. Sâmbăta viitoare, tot noaptea, ei s-au întors din nou la carnaval, pentru ca să se reîntoarcă apoi să ceară indulgență [de la Dumnezeu]. Astfel mi-am dat seama că Biserica creștină este plină numai de ipocriți și că oamenii cu o natură carnală/libidinoasă vor afară [din ea], oricât de mult s-ar curăți sau pedepsi pentru o *lumină albă* a religiei”.

Poate că LaVey nu și-a dat seama atunci, că a formulat cea mai bună antiteză a moștenirii creștine și iudaice. Religia lui este cea mai veche religie, mai veche decât creștinismul și iudaismul. Însă, până la el, religia satanică nu a fost instituită în mod formal, printr-o concretizare a ei într-un corpus de

gândire și de rituri. Rolul lui LaVey în secolul al XX-lea a fost tocmai acesta: de a *formaliza satanismul*.

După ce la 21 de ani LaVey se căsătorește, adică în 1951, el abandonează lumea senzațională a parcului de distracții și își găsește o muncă ce făcea din el un familist. Devine membru al departamentului de criminologie *City College* din San Francisco. Prima sa slujbă plătită de stat este aceea de fotograf al departamentului de poliție din San Francisco. Aici, mai mult decât în oricare altă parte, a văzut cum se dezvoltă în el calea spre satanism.

„Am văzut atunci sângele, josnicia naturii umane”, povestea în partea de sfârșit a vieții sale. „Oameni care au omorât pentru niște alune, care au înfipt furculița în prietenii lor, copii mici făcuți vraieste de către șoferii care i-au lovit și i-au lăsat acolo, fugind de la locul crimei. Eram dezgustat și deprimat. Mă întrebam de unul singur: *Unde este Dumnezeu?* Am început să detest *atitudinea de Sfinți* a oamenilor împotriva violenței, a celor care spun că: *așa a fost voia lui Dumnezeu*”.

După ce a fost dezgustat timp de trei ani de crimele pe care le văzuse ca fotograf al poliției metropolitane, el se întoarce la muzică, cântând în cluburi de noapte și teatre pentru a-și câștiga existența, dar continuă să se ocupe de pasiunea vieții lui, adică de artele negre. O zi pe săptămână preda lecții de știință arcană, vorbind despre obsesii, E.S.P., vise, vampiri, vârcolaci, divinații, acte magice etc.

Subiectele atrăgeau tot mai mulți oameni și deveneau tot mai cunoscute printre artiști, oameni de știință sau oameni de afaceri. Toți aceștia erau implicați într-un anume *cerc magic* prin căutările lor oculte. Cercul acesta s-a coagulat atunci când LaVey a creat ritualurile sale magice. El citise deja o bibliotecă întregă de lucrări care descriau *Messa/Liturghia neagră* și despre ceremoniile scandaloase ale unor grupuri ca cele ale *Cavalerilor templieri* din secolul al 14-lea din Franța sau *Focul Iadului* și *Luceafărul dimineții* [*Golden Dawn*] din secolele al 18-lea și al 19-lea din Anglia.

Toate aceste ordine secrete aveau în comun blasfemiile, pamfletele la adresa Bisericii creștine, rugăciunile către diavol, care era reprezentat ca o divinitate antropomorfă și ca rivalul lui Dumnezeu.

LaVey nu credea astfel în diavol. El credea, mai degrabă, în întuneric, într-o forță ascunsă în natura umană, care este responsabilă de modul cum facem tot felul de lucruri umane, o forță pe care nicio religie și nicio știință nu o poate explica.

LaVey explica faptul, că Satana este „un spirit al progresului, inspiratorul celor mai mari momente ale dezvoltării civilizației și ale prosperării umanității. El e spiritul revoltei, care ne face liberi, cel care ne ajută să ne eliberăm de toate ereziile cu care am fost contaminați”.

În ultima noapte a lunii aprilie, din anul 1966, în noaptea walpurgică, în momentul celei mai importante sărbători a magiei și vrăjitoriei, LaVey se bărbierește în cap în mod ritual – lucru care este în acord cu tradiția magică – și anunță formarea *Bisericii Satanei*. Pentru a fi identificabilă slujirea/ministerul său el își pune un guler clerical ². Gulerul de la gât el îl privea ca pe ceva *foarte sfânt*. Avea de la Gingis Han capul tuns, de la Mefistofel avea barba iar ochii săi înguști, mici ca dimensiune, îi dădeau un aer demonic și îl arătau ca pe un adevărat preot pe pământ al Bisericii Satanei.

„Cred că un singur lucru”, se justifica LaVey, „poate fi spus despre mine, ca slujitor al acestei biserici. Pentru cei care au căutat magia a fost nevoie de mine doar 10 % , pe când 90% a constat în respectabilitatea socială a ei, de care e nevoie în orice afacere de succes. Iar eu am propus grupului care s-a adunat în jurul meu să își folosească fiecare mintea sa proprie și să ne împreunăm energiile, acea forță întunecată a naturii noastre, pe care o numim *Satana*”.

LaVey preciza de multe ori, că toate celelalte biserici sunt fundamentate pe slujirea *spiritului/ a duhului* și că ele neagă *trupul* sau *intelectul*. El a văzut că era nevoie de o biserică, care să recâștige umanității mintea și poftele trupești ca obiecte de venerație.

Interesul rațional de sine va fi încurajat de către el, cât și *lupta pentru sănătatea egoului*. El a înțeles, că vechiul ritual al Liturghiei negre, în cadrul căruia se satiriza slujbele creștine este învechit pentru zilele noastre, adică, după cum

---

² Ca preoții romano-catolici, adică gulerul acela alb de la reverendele lor.

spunea el, „e un fel de a bate calul mort, ca să se scoale de jos”.

De aceea LaVey inițiază în Biserica Satanică un fel de psihodrame euforice, care să înlocuie slujbele creștine și, prin care, se căuta exorcizarea tuturor reprimărilor și a inhibițiilor interioare de care suferim și de care ne-am îmbolnăvit tot căutând să aflăm *lumina albă* a religiilor. Acestea au fost ceva revoluționar și ele au atacat titlurile ortodoxe și tradiționale.

Devenise ceva popular să spui: „Dumnezeu este mort”. De aceea, riturile alternative pe care le-a instituit LaVey au dat roade, au fost funcționale, însă au mai rămas în ritualul satanic și ceremonii din vechime, dar pe care le-a transformat din aspecte negative, în care se batjocoreau diverse forme creștine, în forme pozitive de celebrare și curățire: căsătoriile satanice prin consacrarea bucuriei față de trup, înmormântările fără mort în care se sanctificau diverse lucruri banale, ritualurile plăcerii, în cadrul cărora fiecare era ajutat să-și satisfacă dorințele sexuale, ritualurile de distrugere, prin care membrii Bisericii Satanei triumfau împotriva dușmanilor proprii.

Cu ocazia botezurilor, căsătoriilor și înmormântărilor care se oficiau în numele diavolului, nu se pune accentul pe ceea ce este *ascuns*, ci pe ceea ce era *vizibil* și care nu solicita prea mult pe participanți.

În 1967 apare într-un ziar știrea, că Biserica Satanei s-a extins dincolo de oceanul Pacific, ajungând și în Tokyo și a trecut și Atlanticul ajungând și în Paris. O fotografie cu o femeie goală, acoperită pe jumătate de o blană de leopard, care servea la altarul lui Satan și pe LaVey făcând o ceremonie de nuntă a fost trimisă la toate marile servicii de presă și la toate cotidienele din lume. Ea a apărut pe prima pagină a ziarelor, printre care și în ziarul *Times* din Los Angeles. Rezultatul acestei publicități în masă a fost acela, că s-au afiliat la Biserica Satanei toate organizațiile sataniste din lume, oferindu-i lui LaVey un mesaj fundamental: *Diavolul este viu și are foarte mare popularitate*.

Cu toate astea, LaVey le-a spus tuturo acelora, care doreau să îl asculte, că diavolul din el și din cei care îl urmează nu este îmbrăcat în veșminte roșii, nu are coarne, coadă și furcă în mâini, cum apare în tot felul de stereotipii, ci

el este forțele întunecate din natura umană și că pe acelea trebuie să începem odată să le înțelegem. Dar cum a explicat LaVey înfățișarea demonilor din diferite vremuri, adică acea înfățișare în care ei aveau sutană neagră sau coarne?

La această întrebare el a răspuns: „Oamenii au avut nevoie de ritualuri, care aveau diferite simboluri, pe care le găsim și în jocurile de baseball și în slujbele bisericii, în războaie, ca vehicule care să exprime emoțiile acelora, care nu știu să și le elibereze sau nu își cunosc propriile lor sentimente”.

Niciodată LaVey însă nu s-a plictisit de farse. Ele erau la ordinea zilei. În primul rând, vecinii lui LaVey s-au plâns de urletele leului său, pe care el îl ținea în casă ca pe un animal de companie și i-au cerut să își cumpere, eventual, o pisică de dimensiuni mari iar leul să îl predea unei grădini zoologice.

Un alt detaliu al vieții sale e acela, că LaVey era devotat vrăjitoarelor, pentru o mulțime de motive pe care le-am explicat în cartea mea *Răzbunătorul Diavolului*, chiar dacă Jayne Mansfield a murit din cauza unui blestem al său față de administratorul ei, avocatul Sam Brody.

LaVey o avertizase în continuu pe Jayne să stea departe de Brody și de aceea s-a simțit foarte deprimat după moartea ei. O a doua moarte tragică a anilor '60 a fost aceea a sex-simbolului Hollywoodului cu care el era foarte intim, adică a lui Marilyn Monroe. Aceasta i-a fost iubită într-o parte crucială a vieții sale, adică în 1948, când el o terminase cu parcul de distracții și cânta într-un club de striptease din Los Angeles.

Din cauza acestor lucruri LaVey a obosit să mai organizeze spectacole de amuzament și curățiri pentru membrii bisericii sale. A început să se familiarizeze cu ultimele rămășițe ale fraternităților europene de dinaintea războiului, a cunoscut filosofii și ritualurile existente aici înainte de perioada lui Hitler și în timpul acestor studii a scris și a realizat noi principii sataniste.

A experimentat îndelung și a aplicat în viața lui principiile spațiului geometric, principii pe care el le subsuma titlaturii: „Legea trapezoidului”.

El a luat în batjocură, prin aceasta, pe tot felul de excentrici, pe care îi numea: „lătrători la piramide inexistente”.

A început să fie chemat să vorbească atât la radio cât și la televiziune și, odată cu asta, a început să crească audiența televiziunilor iar producătorii de film s-au întors spre filmele cu criminali satanici. În unele dintre acestea el a jucat ca actor.

Sociologul Clinton R. Sanders spunea: „niciun fel de ocultism nu a avut un impact direct în producția cinematografică ca satanismul lui Anton Szandor LaVey. Simbolismul său ritualic și esoteric sunt elemente centrale în biserica lui LaVey și filmele în care el a jucat conțin detalii din ritualurile satanice și sunt pline de simboluri oculte tradiționale.

Accentuarea pe ritualul Bisericii Satanice *are drept scop să centreze puterile emoționale în fiecare individ în parte. În același fel, ornamentele rituale, care sunt centrale în filmele lui LaVey, sunt în mod evident mecanisme de inducere și de concentrare emoțională [a satanismului] în cei care le vizionează*³.

La Vey a decis, în cele din urmă, să transfere ritualurile sale și altor organizații active ale Bisericii Satanei de pe întinsul lumii și s-a dedicat cititului, scrisului și predicii și la fel și familia lui.

Soția lui, Diana, era frumoasa blondă care slujea, ca mare preoteasă a Bisericii. Fiica lui, Karla, cea cu părul negu corb, care acum are 20 de ani, este un mare criminolog, ca și tatăl său odinioară, petrecându-și cea mai mare parte a timpului său cu conferințe despre satanism în multe univeristăți ale țării.

---

³ LaVey a mizat pe simbolismul satanic, pe aceste anti-icoane ale sale și a câștigat teren, atâta timp cât a prezentat satanismul ca pe puterea *ocultă* a ființei noastre, pe aspectul patimilor din noi.

El nu a spus nimic nou prin asta, pentru că Sfinții Părinți spun, că patimile sunt derogări de la dreapta folosire a sufletului și a trupului nostru. *Noutatea* lui a fosat aceea că a propus patimile drept *adevărată noastră existență*, de care nu trebuie să ne temem ci, dimpotrivă, pe acestea trebuie să le practicăm și să ne lăudăm cu ele, ca factori de *evidențiere socială*, ca factori de progres personal.

El a *socializat* și a *umanizat* patimile din noi, le-a făcut transparente în societate și le-a dat utilitate practică. Adică a exprimat foarte sigur și corect mecanismul interior al lumii capitaliste, unde trebuie să câștigi prin patimile tale sau să tragi foloase de pe urma patimilor altora, cu multă abilitate managerială.

Zeena, de care oamenii își amintesc din faimoasele fotografii ale Bisericii Satanei, când a fost botezată ca un mic copilăș, este acum este o tânără minunată, care este atrasă de creșterea haitelor de lupi și de tipologiile diverse ale sexualității bărbaților.

Despre ce știa LaVey în acea perioadă se poate vedea, în mod relativ, din cărțile sale de pionierat.

Prima dintre ele este *Biblia Satanică (The Satanic Bible)*, care este la a 12-a ediție (iar aceasta este a doua mea introducere, revizuită, după ce am scris introducerea la prima ediție a cărții, la cea originală).

A doua carte este *Ritualurile satanice (The Satanic Rituals)*, care cuprinde multe lucruri nedețvăluite până atunci, un material complex, pe care LaVey l-a dezgropat și explicat foarte mult.

A treia carte este *Vrăjitorul desăvârșit (The Compleat Witch)*, care a ajuns un bestseller în Italia, dar a fost receptată rău de către editorii americani, care nu au vrut să o publice, pentru că spuneau că nu va avea căutare.

LaVey a distribuit cartea în toate organizațiile active ale Bisericii Satanei și, prin aceasta, toți membrii ei au putut citi cartea în toate colțurile lumii, fapt pentru care a crescut foarte mult numărul membrilor Bisericii Satanei.

Satanismul și-a câștigat popularitatea în mod natural, dar și ajutat de istoriile panice ale diferitelor grupuri religioase care, dorind să avertizeze asupra pericolului Bibliei Satanică împărțeau pe gratis Biblii creștine în campusurile universitare și, prin aceasta, făcându-i pe tineri ca să se întoarcă de la calea lui Dumnezeu ⁴.

Pentru că, în mod evident, cei care vedeau în LaVey un alt *Papa Paul*, aveau în minte proclamația de cu doi ani în urmă, unde acesta spusese că diavolul *este viu* și este *o persoană*, o persoană în viață și prin predica sa face ca răul să se împânzească pe pământ.

---

⁴ Prefațatorul satanist al Bibliei Satanică ne vinde un pont important în această frază: dacă cineva ne atacă, nu trebuie să îi facem reclamă acelei organizații, ci să dăm răspunsul la problema în cauză, fără să pară că dăm o replică anume. *Antireclama* e, de fapt, o *reclamă foarte bună* pentru atacatorii noștri.

La Vey, susținând că *răul este viu* și nu ceva din trecut și că trebuie să fim indulgenți cu noi și să ne bucurăm de el, a spus papei și grupurilor religioase panicarde:

„Oamenii, diferite organizații, națiuni întregi fac milioane de dolari și fără noi. Ce nu pot face ei fără noi? Fără Biserica Satanei nu vor avea furia și puterea de a blama resorturile interioare ale lucrurilor care se pterec astăzi în lume. Iar dacă ei simt, cu adevărat, această cale, atunci nu ne pot scoate pe noi din competiție.

Ceea ce te face să crezi, că ei sunt niște șarlatani este aceea, că se bucură realmente că ne pot exploata. Și asta, pentru că suntem lucruri foarte prețioase pentru ei. Noi ajutăm mediul de afaceri, facem să crească economia și aducem milioane de dolari dar, de acestea toate, profită Biserica creștină⁵. Noi am spus-o de multe ori și o spunem în biserică prin cele 9 porunci satanice, ca și fiecăruia în parte, că *nu poate exista nimic fără diavol*”⁶.

Biserica creștină trebuia să plătească un preț. Evenimentele ce trebuia să se petreacă au fost predictibilizate de el în prima ediție a Bibliei Satanice, lucruri pe care le-am trăit deja. Reprimarea interioară a oamenilor a fost aceea, care a dus la sfârâmarea propriilor lor lanțuri.

Industria sexului a explodat, libidoul colectiv a fost eliberat de orice îngrădire, filmele și literatura pornografică a început să se vândă pe străzi și am putut să o vedem acasă, în intimitatea noastră. Oamenii au început să danseze goi și, mai ales, ore întregi. Călugărițele și-au abandonat tradițiile lor și au început să-și expună picioarele la vedere și să danseze „Missa solemnă” în varianta rock, pe care LaVey o făcuse într-adins, pentru a face invocări satanice în timpul ei.

De atunci nu a mai încetat căutarea amuzamentului de orice fel, pofta după mâncare și vinuri, simțul aventurii, bucuria față de clipa de acum și din această viață.

---

⁵ LaVey era conștient de faptul, că organizația sa aducea bani valoroși lumii, că senzaționalismul său se vindea bine, dar că de acești bani se bucurau guvernele și Bisericile creștine. Impozitarea muncii sataniste este folosită în beneficiul statelor ca atare, ca și în cazul pornografiei, iar noi mâncăm din bani murdari și ne primim salariile și de acolo.

⁶ El, considerând că *diavolul este răul din noi* și că acest rău se manifestă și prin el prosperăm, era normal să creadă că diavolul, partea negativă din noi este factorul de dezvoltare economică și socială al lumii.

S-a dovedit astfel, că umanitatea nu dorește să aștepte o viață de apoi, care a fost promisă ca o răscumpărare a curăției, a purității personale. Adică umanității nu îi place ascetismul, cenușiul, spiritul ci, dimpotrivă, capriciile vieții neopăgâne și hedoniste⁷.

Tocmai de aceea satanismul a influențat un număr mare de indivizi extraordinari, care sunt doctori, avocați, ingineri, profesori, scriitori, finanțiști, cineaști, actori și actrițe, formatori de opinie (ca să citez doar o parte dintre categoriile profesionale, care îmbrățișează satanismul) și care muncesc la formalizarea, perpetuarea și infiltrarea peste tot a acestei religii și a modului său de viață.

Și nu e atât de greu ca o astfel de religie să fie acceptată într-o societate, care a fost contaminată ani la rând de legi puritane. Și, se observă faptul, că nu există o falsă atașare de această religie ci, dimpotrivă, se dorește ca acest mod de viață să fie transferat și celor pe care tu îi iubești.

Satanismul este un îndemn zgomotos la egosim și, din această cauză, este o filosofie brutală. Fundamentul său constă în credința, că *ființele umane sunt egoiste din naștere*, că *viața este o luptă pentru supraviețuire darwiniană* și că *numai cei puternici supraviețuiesc* și că *pământul e condus de către cei care sunt învingători*, adică merge pe pricipiul, că societatea umană este aidoma vieții de junglă, unde trebuie să supraviețuiești cu orice preț.

Poți să refuzi acest mod tranșant, brutal de a privi lumea, societatea, dacă dorești. Însă acesta este fundamentul de secole al lumii în care trăim, acestea sunt condițiile reale de a exista în lume mai degrabă, decât tărâmurile mistice și laptele și mierea de care ne vorbește Biblia creștină.

În Biblia Satanică Anton LaVey a explicat filosofia satanismului mai profund decât orice alt strămoș al Împărăției Întunericului, pentru că a descris, cu multe detalii, ritualurile

---

⁷ Wolfe spune aici lucruri esențiale despre lumea de acum, care are repulsie de sfințenie și de viața veșnică, dar greșeste atunci când crede, că nu mai există niciunul, care să dorească viața sfântă, prin pocăință și asceză.

Sataniștii sunt oameni, care radiografiază corect realitatea din punctul de vedere al decadentei noastre actuale. Dar nu percep și schimbările uluitoare pe care le aduc lepădarea de satanismul patimilor din noi și a ideologiei sataniste postmoderne. Știm: nici nu ar putea să perceapă aceste lucruri decât, dacă s-ar dezice de practicarea vieții sataniste.

